

# РЕШЕНИЕ

№ 960

гр. София, 29.06.2022 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 2-РИ ГРАЖДАНСКИ**, в публично заседание на осми юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Иво Дачев

Членове: Мария Георгиева  
Асен Воденичаров

при участието на секретаря Елеонора Тр. Михайлова  
като разгледа докладваното от Иво Дачев Въззивно гражданско дело №  
20221000500718 по описа за 2022 година  
за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258-273 от ГПК.

С Решение № 266266 от 28.10.2021 г., постановено по гр. дело № 1920/2020 г. на СГС, I-22 състав, са отхвърлени предявените от „Първа инвестиционна банка“ АД искове за признаване по отношение на В.Л., в качеството ѝ на поръчител по Договор за банков кредит № 000DL-R-026034/17.12.2015 г., че последната дължи сумата от 17 700 евро – непогасена главница, ведно със законната лихва, считано от 25.07.2019 г. до изплащане на вземането, 5 318, 27 евро – непогасен договорна лихва за периода 15.09.2016 г. до 09.07.2019 г., 279, 01 евро – непогасена наказателна лихва за периода от 15.07.2016 г. до 09.07.2019 г., мораторна лихва за периода 10.07.2019 г. до 24.07.2019 г. в размер на 73, 75 евро, както и сумата от 61, 36 евро – разноси за връчване на покани за предсрочна изискуемост, за които суми е издадена на заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК от 07.08.2019 г. по гр. д. № 43289/2019 г. на СРС, 50 състав.

Недоволна от така постановеното решение е останала ищцовата „Първа инвестиционна банка“ АД, която го обжалва с оплаквания за неправилност поради нарушение на материалния закон и необоснованост. Поддържа, че е обявила предсрочната изискуемост по кредита на 10.07.2019 г., а не с поканите от 2017 г., които имали само информативен характер относно последиците от неизпълнение на задълженията по договора, поради което шестмесечният срок по чл. 147 от ГПК спрямо ответницата, която черпела права от собственото си неправомерно поведение, бил спазен. Моли решението да бъде отменено и предявените искове да бъдат уважени.

Въззиваемата В. Д. Л. оспорва жалбата по съображения, изложени в депозирания в срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК писмен отговор.

Съдът, като взе предвид събраните доказателства по делото, доводите и възраженията на страните в пределите на правомощията си по чл. 269 от ГПК, намери от фактическа и правна страна следното:

В изпълнение на сключен при общи условия Договор за банков кредит № 000LD-R-026034 от 17.12.2015 г., „Първа инвестиционна банка“ АД е отпуснала на К. Д. А. от 17 700 евро за погасяване на съществуващи задължения. В чл. 3 е уговорено връщането на кредита да стане до 15.12.2025 г. на 120 равни месечни вноски, всяка в размер на 262.69 евро, според подписания между страните погасителен план, при годишна лихва от 12 % за първите три години – чл. 4 от договора.

С договор за поръчителство от 17.12.2015 г. ответницата В.Л. се е задължила пред банката да отговаря за изпълнението на задълженията на К. А. по горепосочения договор солидарно с кредитополучателя.

С писмо от 29.11.2016 г. поради неизпълнение на задълженията за заплащане на месечните вноски по договора за кредит, банката е поканила кредитополучателя на основание Раздел II, т. 10 от договора за кредит в 7-дневен срок да й заплати просрочените задължения в размер на 419.31 евро просрочена главница и 1 951.81 евро просрочени лихви, като в противен случай след изтичането на срока ще счита кредита за изцяло и предсрочно изискуем и ще предприеме действия за принудително изпълнение. Напомнено е в писмото и че при предсрочна изискуемост върху кредита ще бъде начислявана и наказателна лихва.

С писмо от 17.05.2017 г. въззиваемата В.Л. също е поканена в 7-дневен срок да заплати просрочените задължения (които вече са възлизали на 966.31 евро за просрочена главница и 3 049.60 евро просрочени лихви), с предупреждението, че в противен случай банката ще счита кредита за изцяло и предсрочно изискуем.

С покана, връчена от ЧСИ Я. на 09.02.2019 г., длъжникът А. отново е поканен в петдневен срок от получаването ѝ да заплати на основание Раздел X, т.10.1, т. 10.1.2, б. а от Общите условия всички изискуеми вземания по договора за кредит, вкл. просрочената главница в размер на 3 024.39 евро и просрочена лихва в размер на 3 480.15 евро, като в противен случай и без допълнителна покана банката ще счита кредита за изцяло предсрочно изискуем за всички суми – главница, лихви, такси и комисионни.

Покана със същото съдържание е връчена повторно и на въззиваемата Л. на 07.03.2019 г.

От неоспореното заключение на съдебно-счетоводната експертиза се установява, че след като сметката на кредитополучателя е била заверена с договорената сума в размер на 17 700 евро на 22.12.2015 г., същият не е извършвал никакви погашения по главницата. С постъпилите суми, съответно на 26.07.2017 г. – 1 205.38 евро, на 21.08.2017 г. – 255.30 евро, на 24.08.2017 г. – 269.87 евро и на 02.11.2018 г. – 696.61 евро, са погасени просрочени договорни лихви. Според експерта, общият размер на неплатените договорни лихви за периода 15.09.2016 г. – 10.07.2019 г. възлиза на 5 318.28 евро, а общият размер на неплатените наказателни лихви е 279.33 евро. Мораторната лихва, начислена за периода 10 – 24 юли 2019 г., е в размер на 73.75 евро. Общият размер на непогасените такси и разноски е 1 096.60 лв.

При тези данни настоящият въззивен състав изцяло споделя извода на първоинстанционния съд за неоснователност на предявените обективно кумулативно съединени иски по чл. 422, ал. 1 във връзка с чл. 415, ал. 1 от ГПК срещу поръчителя Л.. Кредитополучателят А. е изпаднал във виновно, последващо неизпълнение на поетите с договора за кредит задължения. За тях, ответницата в качеството ѝ на поръчител, също е била задължена, съобразно с чл. 138, ал. 1 от ЗЗД. Нейната отговорност се е простирила върху всички последици от неизпълнението – чл. 140 ЗЗД, вкл. лихвите и разноските по събиране на вземанията, като за всички задължения на основание чл. 141 ал. 1 от ЗЗД тя е отговаряла солидарно с главния длъжник. За основателно обаче съдът намира правопогасяващото възражение на ответницата за освобождаване от отговорност поради изтичане на шестмесечен срок от падежа на задължението, предвиден в чл.147, ал. 1 от ЗЗД. Съгласно дадените с Тълкувателно решение № 5/2019 г. на ОСГТК на ВКС задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона, при уговорено погасяване на главното задължение на отделни погасителни вноски с различни падежи, какъвто е настоящият случай, шестмесечният срок по чл. 147, ал. 1 от ЗЗД започва да тече от настъпване на изискуемостта на целия дълг, включително в хипотеза на предсрочна изискуемост. В настоящия случай банката е обявила кредита за предсрочно изискуем с писмото до кредитополучателя от 29.11.2016 г., което съдържа изрично и недвусмислено волеизявление в този смисъл относно целия остатък от кредитното задължение и покана за доброволно плащане, с

посочване размерите на начислените към този момент главница и договорни лихви. Поради това, неоснователни се явяват доводите, че посочената покана, идентична като съдържание с отправената и до В.Л., съставлявала единствено покана за изпълнение на просрочените задължения, респ. за предоговаряне на кредита. С изтичане на предоставения на кредитополучателя 7-дневен срок или считано от 07.12.2016 г. вземанията по договора за кредит са станали изцяло предсрочно изискуеми. Следователно, шестмесечният срок по чл. 147, ал. 1 от ЗЗД е бил изтекъл към датата на подаване на заявлението по чл. 417 от ГПК на 25.07.2019 г. Съгласно посочената разпоредба, поръчителят остава задължен и след падежа само ако кредиторът е предявил иск против длъжника в течение на шест месеца. Посоченото правило смекчава правното положение на отговарящия неограничено за чужд дълг поръчител, като регламентира прекратяване на поръчителството поради бездействие на кредитора след настъпване на падежа на главното задължение. Касае се до специално основание за прекратяване на поръчителството по право с простото настъпване на факта на изтичането на предвидения в закона преклузивен срок. Пряката правна последица е отпадане на личното обезпечение. На посоченото основание отговорността на поръчителя в настоящия случай не може да бъде ангажирана. Поради изложеното, исковете срещу Л. се явяват неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

При съвпадение в крайните изводи на двете инстанции, обжалваното решение следва да бъде потвърдено на основание чл. 272 от ГПК.

На основание чл. 78, ал 3 от ГПК и предвид стореното от въззивника възражение за прекомерност на претендираните от насрещната страна разноски, банката следва да бъде осъдена да заплати на В.Л. сумата от 1904, 89 лв. разноски за настоящото производство, явяваща се заплатен адвокатски хонорар за един адвокат.

Водим от горното, съдът

## **РЕШИ:**

**ПОТВЪРЖДАВА** решение № 266266 от 28.10.2021 г., постановено по гр. д. № 1920/2020 г. на СГС, ГО, I-22 състав.

**ОСЪЖДА** „Първа Инвестиционна банка“ АД, ЕИК-831094393, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Драган Цанков“ № 37, да заплати на В. Д. Л. с ЕГН-\*\*\*\*\*, със съдебен адрес: гр. \*\*\*, ул. „\*\*\*“ № \*, вх.\*, ет.\*, ап.\*\*, чрез адв. К., сумата от 1904,89 лв. (хиляда деветстотин и четири лева и осемдесет и девет стотинки) съдебни разноски за въззивното производство.

**РЕШЕНИЕТО** подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд на Република България в едномесечен срок от съобщението до страните.

**Председател:** \_\_\_\_\_

**Членове:**

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_